

Olomoucký majáles lákal na pevnůstku i do sadů

MARTIN VIŠŇA

Jesenický vlkodlak jako král, zvuková jména české i zahraniční hudební scény, nevidaná divadla, desítky prezentací studentských a neziskových organizací či řada outdoorových a sportovních aktivit po celé délce Bezručových sadů. Takový byl majáles, kterým Olomouc ozila první květnové úterý.

„Letošní ročník majálesu byl výjimečný hned v několika ohledech. Po čtyřech letech nám vyšlo vskutku letní počasí, měli jsme historicky nejbohatší doprovodný program a v neposlední řadě i největší návštěvnost, která se odhadem šplhala k šesti tisícům lidí,“ zhodnotil studentské slavnosti jejich hlavní koordinátor Ondřej Martínek.

Nejvíce ho prý v průběhu dne těšil pohled na stovky lidí, kteří si užívali aktivit v Bezručových sadech, kde si mohli vyzkoušet svou odvahu na létajícím kole, zdolát lanové překážky, vyzkoušet si žonglování nebo v šapitó zhlédnout vítězný snímek letošního Academia filmu Olomouc. Či je moje dítě?

Král Jaromír I.

Majálesové veselí zahájil tradiční průvod v maskách. Oproti dřívějším ročníkům nádvoří Zbrojnice tentokrát nebylo cílem, nýbrž výchozím místem průvodu. Ten směřoval na Horní náměstí, kde byl před zraky několika stovek diváků a za přítomnosti představitelů univerzity, města a Olomouckého kraje korunován král majálesu. Stal se jím hudebník a výtvarník Jaromír Švejdlík aka Jaromír 99, mimo jiné zpěvák jesenické kapely Priessnitz nebo autor postavy Aloise Nebela.

„Jsem dojatý. Budu vládnout spravedlivě, ale spíše z Jeseníků, odkud pocházím, z nádražky v Bílém Potoce, společně s Wachkem, Nebelem a výčepním Šokinem. Šokin slíbil, že když tady

Král majálesu Jaromír 99, tedy Jaromír Švejdlík, který je i králem českého komiksu.

Foto: PAVEL KONEČNÝ

v Olomouci budete mít ve středu zadarmo návštěvu Vlastivědného muzea, tak u něj bude zadarmo zelená. Takže jste zváni,“ pronesl k publiku na náměstí čerstvě korunovaný král.

Později v rozhovoru pro studentské rádio UP Air uvedl, že nabídku králování nemohl odmítnout, byť se musel rozhodovat rychle. „Když mi pořadatelé volali, nechal jsem si nějaký čas na rozmyšlenou, mám teď totiž dost práce. Pak jsem si ale řekl, že to nemůžu odmítnout, protože mám Olomouc rád, jsem patriot a myslím, že k tomu našemu kraji patří, a často tu hrajeme. Ale kdyby to bylo v Plzni, tak bych nejel,“ prozradil Švejdlík, přezdívaný někdy též Jesenický vlkodlak.

Komiksáci z Kazachstánu

Hlavní část majálesového programu proběhla na Korunní pevnůstce, kde se

na dvou scénách vystřídaly až do večerních hodin kapely jako Kiesowski, The Feud, Narcotic Fields nebo Tata Bojs, pro něž si pořadatelé připravili malé překvapení – pozvání na majálesové pódium totiž přijala i bývalá zpěvačka této formace Klára Nemravová. Koncert Tata Bojs byl vůbec bezvadnou tečkou za venkovním programem, než se návštěvníci přesunuli do klubů na afterparty.

Překvapení ovšem přinesla také třeba soutěž o nejlepší masky. Mezi známými postavami, jako je Wonder Woman nebo třeba Thor, byla oceněna také hrdinka mangy Orihime Inoue nebo UP Man, který dokáže zkrotit STAG.

V kategorii společných masek si cenu odnesl Ondřej Maslák a Dominik Tyl jako medvěd Barney a králík Marv. „Jsou to postavy z kazachstánského komiksu pro děti. Králík Marv má svůj gang, který sprejuje po městě

a dělá street art. Medvěd Barney je zase zástupce policie, který se je snaží chytit, protože ničí majetek. Oni ale zároveň dělají i umění, takže se nedá říct, že je některá z postav vyložené kladná či záporná. Na komiks jsme narazili náhodou, řekl jsem si, že by to mohl být dobrý nápad pro masku. A evidentně byl,“ okomentovali volbu kostýmů studenti výtvarné výchovy, kteří se později představili i jako muzikanti s kapelou Chilly Weather v hospodě U Magora.

Život v parku

Vedle pevnůstky ožily během majálesu ruku v ruce s iniciativou Zaparkuj! také přilehlé Bezručovy sady, kde našly své místo interaktivní prezentace studentských a neziskových organizací či open-air čajovna a kde si mohli návštěvníci ověřovat své fyzické i psychické schopnosti, ať už při slaňování z Parkánových

zahrad, při balancování na slackline nebo při odřikávání jazykolamů.

Speciální kapitolou pak byla Superhero Academy, jakýsi výcvikový kemp, kde si desítky zájemců u osmi stanovišť reprezentujících jednotlivé fakulty univerzity vyzkoušely své superschopnosti. Poslepu poznávaly tvary, střílely z luku nebo hádaly, co je zachyceno na rentgenovém snímku, a za splnění úkolů pak obdržely diplomy superhrdinů.

„K radiologii jsme měly nejbližší, ale vyzkoušely jsme si všechno. Třeba střelba na terč pro mě nebyla žádný problém, už jsem dříve z luku střílela,“ uvedla medička Kristýna za přítakávání spolužačky Jindřišky. „Chtěla bych, aby takové akce bývaly v parku častěji, je to určitě super nápad. I když jako medička v parku moc času nestrávím, vyloženě volného času tak hodinu týdně. Záleží ale na ročním období,“ doplnila Jindřiška.

V parku si návštěvníci mohli také užít tiché diskotéky nebo se zúčastnit v šapitó hospodského kvízu. K vyzkoušení tu byly také v rámci olomoucké premiéry chytré brýle Google Glass. Nezapojena do majálesového dění ovšem nezůstala ani Zbrojnice, dřívější tradiční středobod studentských oslav. Její nádvoří posloužilo jako divadelní scéna pro soubor Úlet klientů Charity Olomouc nebo finského performerera Pasi Mäkelu.

Benefice pro Šanci

S večerem se pak majáles přesunul do olomouckých klubů. V Jazz Tibet Clubu vystoupil se svou kapelou newyorský muzikant Nat Osborn. Výtěžek z jeho koncertu, stejně jako z kasiček, které byly umístěny na majálesových info-stáncích, podpoří činnost obecně prospěšné společnosti Šance Olomouc, která pomáhá dětem s hematologickým a onkologickým onemocněním. Vybralo se na deset tisíc korun.

O majálesu čtete také na str. 3

Nikdy, nebo navždy

Letošní majáles je za námi a král Jaromír 99 se ujal vlády nad Olomoucí z nádražky v Bílém Potoce. Čtyři desítky organizátorů sčítají mozoly na rukou i hodiny strávené sbíráním nedopalků a já se začal opět pravidelně stravovat. Bezručovy sady namísto studentů okupují veverka a pár desítek pokojů na kolejkách zdobí komiksové bubliny. Tuny techniky a materiálu zmizely v útrobách skladů a já jsem opět tázán, zda budu dělat majáles i příští rok.

A jako každý rok říkám, že už nikdy. Alespoň na chvíli. Poslední strip letošního majálesu je definitivně dopsán. Pokračování příště...

Ondřej Martínek
redaktor

Volby se na medicíně opakovaly, vítězové zůstali

Lékařská fakulta vyšle do Akademického senátu Univerzity Palackého definitivně Pavla Anzenbachera a Jitku Vostálovou.

Rozhodli o tom voliči v opakovaných volbách, v nichž hlasovali už jen o akademických pracovnících. Studentský zástupce Viliam Dioszegi vzešel již z dubnových voleb. K urnám se museli studenti i pedagogové dostavit znovu po zhruba měsíci kvůli stížnostem dvou tehdejších kandidátů.

Podle předsedkyně dílčí volební komise Kristýny Krasulové profesor Anzenbacher získal ve volbách 7. května 201 hlasů. Spolu s ním ve „velkém senátu“ usedne Jitka Vostálová z ústavu lékařské chemie a biochemie, pro niž se vyslovilo 164 voličů. Tito kandidáti byli nejúspěšnější i v řádných volbách, v těch opakovaných ještě posílili.

Důvodem pro opakované volby byly stížnosti dvou kandidátů v řádných volbách. Zdeněk Mrozek zpochybnil skutečnost, že mu dílčí volební komise na lékařské fakultě neumožnila hlasovat, protože nebyl zapsán na seznamu voličů. Podle předsedy hlavní volební komise Michala Bartoně byla stížnost nedůvodná. Stěžovatel není akademickým pracovníkem, proto nemá

volební právo. Martin Petřek si zase stěžoval na to, že Mrozek neměl být ani mezi kandidáty. Hlasy, které získal, by se tak rozdělily jinak. Hlavní volební komise mu dala s ohledem na těsné poměry hlasů za pravdu.

Příjit k volbám podruhé nebyl problém ani pro předsedu fakultního senátu Jana Strojila. „Volby se opakují a já samozřejmě volím znovu. Opakování respektuji. Kdybych byl členem hlavní volební komise, rozhodl bych stejně,“ potvrdil Strojil.

K minulým volbám přišlo 301 hlasujících, což byl nejmenší počet voličů na celé univerzitě. Tentokrát hlasovalo celkem 303 osob, což je 10,9 procenta oprávněných voličů. K urnám se dostavilo celkem 20,2 procenta akademických pracovníků a 8,5 procenta studentů.

O křeslo v univerzitním senátu usilovalo pět vyučujících. Znovu kandidovali také Martin Petřek a Dagmar Riegrová. Petřek získal celkem 109 hlasů, Riegrová 45. Oproti předchozímu kolu si tak mírně pohoršili. Novým kandidátem byl urolog Aleš Vidlár, pro nějž hlasovalo 42 voličů. (srd, mav)

Akademický senát pedagogické fakulty povede Jiří Langer

Poprvé se počátkem května sešel akademický senát pedagogické fakulty. Jeho složení je výsledkem dubnových voleb a do jeho čela se po šesti letech vrátil Jiří Langer z Ústavu speciálněpedagogických studií. Na posty místopředsedkyně senátorů zvolili Alenu Opletalovou z Ústavu pedagogiky a sociálních studií a Lucii Šebkovou ze studentské komory.

„Roli předsedy je podle mého názoru především formálně hlídat, aby všechny procesy na fakultě, do nichž senát zasahuje, probíhaly podle pravidel. Proto si kladu za cíl pečovat o to, aby se veškeré aktivity senátu děly podle platného volebního jednacího řádu,“ řekl nově zvolený předseda.

Langer byl zvolen v prvním kole voleb, v němž získal 13 hlasů. Ke zvolení mu stačilo jedenáct. Pro jeho protikandidátku Kateřinu Vitáskovou se vyslovilo pět senátorů.

„Kandidaturu jsem přijal proto, že mě kolegové navrhli. Protože jsem měl ve volbách největší počet hlasů, považoval jsem to za vhodné,“ uvedl Langer, který

je i kandidátem fakulty do legislativní komise Akademického senátu Univerzity Palackého.

První místopředsedkyní se stala Alena Opletalová, kterou volilo 13 z 20 přítomných senátorů. Fakultu bude navíc zastupovat v ekonomické komisi univerzitního senátu. Z druhého kola voleb vzešla druhá místopředsedkyně Lucie Šebková, která získala podporu jedenácti senátorů. (srd)

Nový předseda akademického senátu Jiří Langer, první místopředsedkyně Alena Opletalová (vpravo) a druhá místopředsedkyně Lucie Šebková.
Foto: MARTINA ŠARADÍNOVÁ

4

ZÁCHRANÁŘ

Rozhovor s absolventem olomoucké medicíny Hynkem Fialou

5

ANDREW LASS

Na příkrém břehu snu

7

UNIVERZITA SPORTOVÁLA

Sportovní den obrazem

Světznámý politolog Benjamin Barber ocenil univerzitu i výjimečnost Olomouce

MARTINA ŠARADÍNOVÁ

Renomé univerzity i téma konference Nové vize městského vládnutí. Evropská města střední velikosti v 21. století přilákaly do Olomouce světově proslulého amerického politologa Benjamina R. Barbera.

„Jedním z důvodů, proč jsem přijel, je reputace zdejší univerzity. Druhým bylo to, že spolupracuji se starosty a primátory po celém světě a uvítal jsem příležitost navštívit střeoevropské město střední velikosti a pohovořit se zástupci univerzity i města. Navíc se celý život věnuji výzkumu fungování demokracie. A o těchto věcech se na konferenci hovořilo,“ uvedl Barber, který se v centru Hané zastavil na cestě z Berlína do Manily.

Vládnutí na lokální úrovni funguje lépe

Poradce bývalého amerického prezidenta Billa Clintona ve svém díle propojil obě základní témata olomoucké konference, jimiž byla úloha univerzitních měst a otázka participace v širokém slova smyslu. Podle Barbera demokracie funguje nejlépe právě ve městech střední velikosti.

„Města mají přiměřeně velkou komunitu, kde existuje solidarita a sdílení společných názorů. Když má občan pocit, že vláda je velmi vzdálená, on sám je jeden z mnoha milionů a jeho

Benjamin R. Barber (*1939)
Americký politolog, absolvent Harvardovy univerzity, bývalý poradce prezidenta Billa Clintona a konzultant německých či slovinských prezidentů.

Benjamin Barber při prohlídce Olomouce.

Foto: LUBOMÍR BUDNÝ

hlas nemá žádnou velkou váhu, pak se demokracie stává obtížnou. Občan totiž nevěří na abstraktní demokracii, ale spíše důvěřuje lokální vládě. Primátor nebo starosta proto mají výhodu, že jsou to lidé známí, vlastně ze sousedství. Z toho důvodu vládnutí na lokální úrovni funguje lépe než na národní úrovni,“ uvedl Barber.

Univerzita je prvním partnerem města

Olomouc je podle něj výjimečná tím, že je městem univerzitním. „Když hovořím o vládě měst, mám na mysli vládu občanské společnosti, vládu univerzit, kultury, vzdělání. Univerzity potřebují mít autonomii, ale musí také pomáhat obyvatelům řešit jejich problémy. Univerzita je pro město prvním z partnerů,“ doplnil Barber. Pro dobré fungování měst je podle něj nejdůležitější, aby v něm fungovaly a vzájemně spolupracovaly tři klíčové oblasti – místní samospráva, občanská společnost a podnikatelská sféra.

Překlady do češtiny zatím chybějí

Barber se do povědomí mimo Spojené státy americké se dostal v polovině

90. let, kdy v knize Džihád versus McSvět předpověděl střet mezi globalizací a uzavřeným tradicionalismem. „Kniha byla přeložena do jednadvaceti jazyků, ale do češtiny ne. Pokud by tady ale někdo měl zájem přeložit některé mé dílo, měla by to být poslední kniha Kdyby starostové vládli světu. Je o tom, co bylo tématem i zdejší konference,“ uvedl Barber.

Příklady spolupráce jako inspirace

Optimální model spolupráce měst a univerzit hledali tuzemští i zahraniční politologové, urbanisté, architekti, zástupci univerzit i měst na konferenci od 14. do 16. května.

„Cílem bylo vytvořit prostor pro výměnu zkušeností mezi zástupci evropských měst a univerzit a dalšími odborníky. Hosté představili úspěšné projekty z evropských měst, které by mohly být inspirací pro městské vládnutí ve střední a východní Evropě,“ uvedla Dana Hellová ze společnosti Civipolis, která konferenci pořádala ve spolupráci s univerzitou a městem. O své zkušenosti se podělili účastníci nejen z tuzemska, ale i Polska, Itálie, Rakouska či Slovenska.

Žurnalistům přednášel Denis McQuail, ikona teorie komunikace

MILADA HRONOVÁ

Pro mnohé jedinečné setkání. Katedra žurnalistiky přivítala anglického vědce Denise McQuaila, jednoho z nejvlivnějších v oblasti teorie a výzkumu mediální komunikace. Studentům přednášel o roli žurnalistiky a současné krizi médií a o změnách v paradigmatech komunikačního výzkumu a teorie.

„Denis McQuail je ikonou oboru. I když v České republice je paradoxně více známý díky své přehledové učebnici Úvod do teorie masové komunikace než díky svým odborným statím a textům. Přivést jej do Olomouce vnímám jako úžasný počin. Jsem spokojený, když jej mohou studenti slyšet, vidět a komunikovat s ním,“ uvedl vedoucí katedry žurnalistiky Petr Orság.

Ve zcela zaplněné aule na třídě Svobody se na počátku května McQuail věnoval roli žurnalistiky v době, kdy se každodenně diskutuje o objektivnosti, pravdivosti, ale i selekci zpráv a informací, které média přináší.

„Je pro mne velkou osobností, učila jsem se z jeho knih. Když už jsem s nimi strávila během studia tolik času, využila jsem příležitosti vidět se s ním osobně,“ uvedla absolventka žurnalistiky Michaela Doubravová.

Nadšená z osobního setkání byla i posluchačka mediálních studií Veronika Rafajová. „Oceňuji diskusi, která na přednášku navázala a v níž profesor uvedl, že je velmi obtížné prorokovat budoucnost tištěných, digitální i sociálních médií,“ řekla Rafajová.

Někteří se však přiznali, že od návštěvy očekávali více. Absolventce žurnalistiky Anetě Heimannové chybělo větší množství informací souvisejících s globalizací médií. Podle jejich slov zazněla v přednášce především témata, s nimiž se setkala už při studiu. „Jen sem tam padlo něco navíc,“ zhodnotila Heimannová.

Posluchač bohemistiky Stanislav Buček si posteskl, že ve dvouhodinovém setkání nezaznělo nic víc, než se obecně vědělo. „Psal jsem bakalářskou práci, která se věnovala objektivitě v žurnalistice. I když souhlasím se vším, co pan profesor řekl, překvapilo mne, že zcela otevřeně uvedl, že objektivita v médiích má své limity, že vlastně neexistuje a existovat snad ani nemůže. Vnímám v tomto sdělení jakýsi paradox, protože novinář by se o objektivitu snažit měl,“ uvedl Buček.

Dvě setkání s McQuailem uspořádalo Centrum kulturních, mediálních a komunikačních studií při katedře žurnalistiky filozofické fakulty.

Foto: PAVEL KONEČNÝ

Spolupráce s Centrem regionu Haná dovedla gymnazistu Martina Peřinu až na mezinárodní vědeckou soutěž

Je mu 17 let, věnuje se vědě, a když mluví o své práci, laik mu jen stěží rozumí. Řeč je o nedávném vítězi národního kola studentské konference Jsem mladý vědec! Miroslavu Peřinovi z přerovského Gymnázia Jakuba Škody. Při cestě za úspěchem mu pomáhal jeho školitel Andrej Pavlovič z oddělení biofyziky Centra regionu Haná pro biotechnologický a zemědělský výzkum.

Student třetího ročníku (na snímku se svým školitelem vlevo) zvítězil v dubnu v celostátním kole v kategorii středoškolské biologie s prací nazvanou Parametry křivek chlorofylové fluorescenční indukce v závislosti na fylogenetické příbuznosti rostlinných druhů. Už na počátku

června bude výsledky svého bádání prezentovat v nizozemském Haagu.

K práci se Peřina dostal díky projektu Otevřená věda na Univerzitě Palackého. „Mým úkolem bylo v rámci fylogenetického systému změřit křivky fluorescenční indukce. To znamená, že rostlinu osvětlíme červeným světlem a měříme světlo, které ona zpětně emituje, což je fluorescence. V každé fylogenetické, tedy vývojové skupině hledáme určité parametry křivek a jejich rozdíly,“ uvedl Peřina.

Křivky napoví, v jakém stavu rostlina je

Fluorescenční křivky poskytují mnoho informací o fotosyntetickém systému,

momentálním stavu rostliny, o její fyziologii. „Díky tomu můžeme zjistit, jak na tom rostlina je, a poté upravovat a optimalizovat zdroje používané v zemědělství pro pěstování rostlin. Tak lze redukovat negativní environmentální faktory, takže plodina má vyšší výnosy,“ doplnil Peřina. Metoda se v praxi zatím masově nevyužívá, ale postupně se zavádí do provozu.

Peřina se svým školitelem měřil křivky u zhruba stovky rostlinných druhů. Díky ochotě Výstaviště Flora si je vybíral v tamních sbírkových sklenicích. Výsledkem práce je soubor fluorescenčních křivek, z nichž lze vyčíst rozdíly v různých taxonomických skupinách.

„Fotosyntéza probíhá u všech organismů na stejném principu. Avšak mnohé fylogenetické skupiny konkrétních rostlin se odlišují mírnými odchylkami, například kinetikou přenosu elektronů mezi dvěma fotosystémy, které se na fotosyntéze podílejí. Právě potvrzení této hypotézy bylo předmětem práce,“ uvedl Pavlovič. Informace se dají využít v základním výzkumu, ale například i při kultivaci rostlin. Měření jsou velmi rychlá, u jedné rostliny zaberou nejvýše 20 sekund.

Pavlovič v roli školitele navrhl způsob řešení, praktické stránky se už ujal talentovaný středoškolač. „Určitě to

pro mě bylo přínosné. Mírek nám pomohl s řadou měření. Pozitivní je to i z pedagogického hlediska, už v minulosti jsem se věnoval přípravě studentů na mezinárodní olympiády,“ doplnil Pavlovič.

Student: Cítil jsem se jako vědec

Do výzkumného zázemí Univerzity Palackého by student rád pronikal i po maturitě. Hodlá totiž zamířit na zdejší přírodovědeckou fakultu, váhá ještě mezi biochemií a molekulární biologií. Za sebou už má účast v několika biologických či chemických soutěžích a olympiádách. „Tato soutěž byla jako první ryze vědecká. Získal jsem mnoho informací. Na začátku jsme ani nepomyslel na to, že bych se mohl dostat do mezinárodního kola. Díky mému školiteli se to povedlo, tímto bych chtěl poděkovat Centru regionu Haná. Cítíte se tu jako vědec, i když jste středoškolač. Brali mě tu za sobě rovného,“ nešetřil chválou Peřina.

Studenti na konferenci přednášeli výsledky své vědecké práce na stážích. Měli pouhých deset minut na to, aby zaujali a přesvědčili publikum i odborné hodnotitele. Podle pořadatelů se většina středoškolačů svého úkolu zhostila s naprosto profesionální jistotou. (srd)

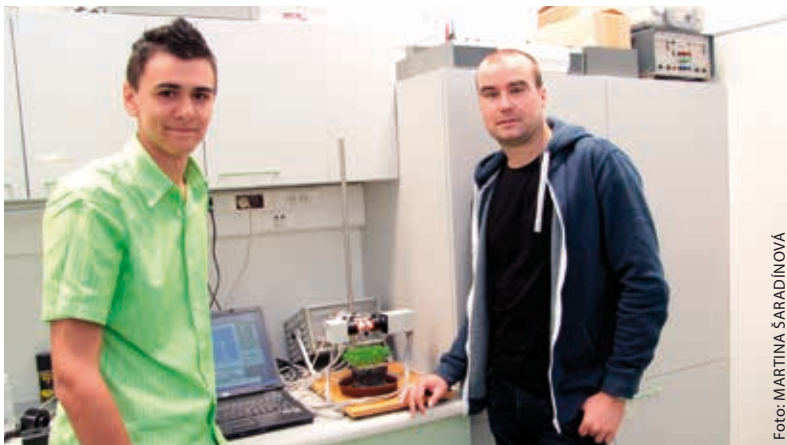

Foto: MARTINA ŠARADÍNOVÁ

■ Krátce

Vzniká střeoevropská síť odborníků filozofické etiky

První setkání odborníků z univerzitních pracovišť střední Evropy, kteří se věnují tématu filozofické etiky, se konalo minulý týden na cyrilometoděské teologické fakultě. Diskuse nad dosavadními výsledky jejich práce přispěje k vytvoření mezinárodní vědecké sítě ve střeoevropském prostoru.

„Měla by vzniknout platforma, která by badatelům umožnila, aby se mohli setkávat, předávat si myšlenky a komunikovat,“ uvedl k hlavnímu motivu olomouckého setkání vedoucí katedry filozofie a patrologie Martin Cajthaml. (mav)

Na Olomoucké právnické dny přijela i ministryně spravedlnosti

Ministryně spravedlnosti Helena Válková, člen Ústavního soudu Vladimír Sládeček a děkan bratislavské právnické fakulty Univerzity Komenského Pavol Kubíček byli hlavními hosty 300 účastníků Olomouckých právnických dnů.

Válková ve svém vystoupení informovala o stavu legislativy v České republice s důrazem na otázky uplatňování nového občanského zákoníku. (mav)

Nejlepší SVOČ v republice? Na olomoucké medicíně

PAVEL KONEČNÝ

Rekordních 110 prací, na kterých se podílelo kolem 170 studentů, zažila minulý týden Lékařská fakulta na 47. ročníku Studentské vědecké konference (SVOČ).

„Je to nejsilnější ročník, jaký fakulta zažila,“ shrnul při slavnostním vyhlášení proděkan Tomáš Papajik.

Vzhledem k velkému počtu přihlášených museli všichni vypracovat poster. A ty byly dlouho předem k dispozici na webových stránkách fakulty. Podle proděkanky Elišky Sovové nemá žádná jiná lékařská fakulta v republice SVOČ takhle precizně zorganizovanou. „Vybrat v každé sekci jen deset pro prezentaci, bylo to těžké, úroveň je skutečně vysoká,“ dodala Sovová.

Prezentovat své výsledky mohli i ostatní, ale už jen ve třiminutových intervalech. „Nejtěžší je právě příprava prezentace,“ zamyslel se student Vít Musil, který se zabýval Neinvazivní prenatalní diagnostikou RhD a Kell genotypu plodu. „Kdo měl jen poster, předem věděl, že nevyhraje. Ale s tím jsme do toho šli,“ podotkl Musil. Sám měl k dispozici jen tři minuty.

Mezi kritéria hodnocení patřila nejen náročnost práce, kolik času strávil student s pacientem či jak hluboko se ponořil do problematiky a jak pracuje se statistickými hodnotami. „Samozřejmě jsme hodnotili i přednes a jak reaguje v diskusi,“ objasnil Jan Gregor za jednu z hodnotících komisí.

Při diskusi nad svou prací peril Aleš Svoboda. „Ani jedna otázka v diskusi mě nepřekvapila, byl jsem na všechno připravený, pracoval jsem na tom celý semestr,“ řekl Svoboda. Zaobíral

Úspěšné studentky Petra Haluzová (vlevo) a Eva Borišincová převzaly diplomy.

Foto: PAVEL KONEČNÝ

se medicínským právem v odborné práci Pochybení v lékařství. Vzhledem k tomu, že na své vystoupení dostal tři minuty, myslel si, že už je mimo soutěž. Nakonec získal první místo v hodnocení studentské komise, což si při vyhlášení náležitě užil.

Při slavnostním vyhlášení, které je na fakultě společenskou událostí, soutěží netuší, kdo z nich vyhraje. Vítězství tak často doprovází aplaus a pokřiky. „Nečekaly jsme to. Chirurgickou sekci ještě nikdy údajně nevyhrála práce z očního lékařství,“ řekla Petra Haluzová, která s kolegyní Evou Borišincovou prezentovala práci Sledování

efektivitu a bezpečnosti chirurgických technik při řešení odchlípení sítnice. Pracovaly na ní od ledna.

„Doufám, že práce budou mít dopad i na budoucnost studentů a ti nejlepší budou prezentovat naši fakultu i na dalších konferencích,“ uvedl proděkan Papajik.

Kromě odborné komise posuzovali práce i studenti mezi sebou. Podle organizátorky Jany Bouchalové měli celý den vyhrazený obhajobám k dispozici hlasovací lístky, odměnu pak pro ně připravil Spolek studentů. Jména vítězů podle studentské komise jsou uvedena v závorce.

VÍTĚZOVÉ SVOČ

Sekce chirurgická

Petra Haluzová a Eva Borišincová (Ján Švihra)

Sekce interní

Jan Bardoň (Jan Bardoň)

Sekce klinická

Kateřina Vojkovská a Štěpán Hudec (Kateřina Vojkovská a Štěpán Hudec)

Sekce teoretická

David Homola (Aleš Svoboda)

Sekce zubařská

Veronika Kozakovičová a Tereza Sovová (Natália Cyprichová, Adéla Teglová, Lenka Zábojníková)

Majáles a nové technologie

Prízivci nejmodernějších technologií měli na majálesu jedinečnou šanci vidět svět skrz chytré brýle Google Glass. Do Olomouce je dovezl jejich první český majitel Martin Pelant.

Brýle Google Glass umí na očích zobrazit, na co si jen jejich majitel vzpomene. E-maily, kalendář a dokážou třeba navigovat k nejbližšímu bankomatu nebo natočit okolní svět. Přednáška s projekcí v aule přírodovědecké fakulty přilákala doslova dav.

„Všichni byli nadšení a na konci měli spoustu otázek. Třeba jestli z brýlí člověk nešilhá a jak je to s diktováním příkazů, když není anglický rodilý mluvčí,“ uvedl Pelant, který studuje na Českém vysokém učení technickém

a je vývojářem platformy Android. Sám Google Glass běžně nenosí. „Ale když někam jedu, tak si je vezmu. Používám je jako navigaci nebo k pořízení fotek,“ vysvětlil.

Po přednášce vzal brýle do Bezručových sadů. Jako první si je tam nasadila studentka Veronika Ševčíková z pedagogické fakulty. „Potěšilo mě to, protože přítel pracuje ve společnosti, která vývojem zabývá. Jsem ráda, že jsem si to mohla vyzkoušet. Dojem je fantastický, i když trochu roztržitý, protože to je nová technologie a nevěte, co od ní očekávat. Určitě bych si je pořídila,“ řekla Veronika.

V Česku je nyní kolem 15 kusů chytrých brýlí. (cař)

Foto: PAVEL KONEČNÝ

↑ Chytré brýle nemusí mít nutně dioptrickou čočku, zjistila Veronika Ševčíková.
← Pohled přes Google Glass.

Majálesový Úlet

Přes osmdesát návštěvníků se nechalo v rámci majálesových oslav unést divadelním spolkem Úlet. Vystoupení, kterému nechyběl vtip, nadsázka a prvek improvizace, se odehrálo na nádvoří Zbrojnice v podvečer 6. května a zanechalo v divácích kromě rozechvělé bránci i několik otázek.

Spolek Úlet sestává primárně z lidí, kteří mají zkušenost s životem bez domova. Vedle nich vystupují také bardi z jiných olomouckých divadelních souborů, rozdíl byste ale nepoznali. Výraz a pohotovost, kterými praktikující herci vynikají, vynahrazují ti méně zkušení svou bezprostředností a nadšením. Ve výsledku tak vzniká dokonalá kompilace charakterů, která dojde, nadchne, rozesměje a rozpláče, aniž byste se jedinkrát v průběhu vystoupení podívali na hodinky.

Přestože soubor existuje tři roky, veřejně zatím vystupují poměrně zřídka.

I proto je někteří z diváků viděli poprvé. „Po pozitivních ohlasech z loňského roku jsme měli velká očekávání. Nakonec jsme se nemohli přestat smát a hodinu improvizace si neskutečně užili. Díky organizátorům Charity za jejich výbornou práci a hercům za odvahu,“ řekla

Ivana Častulíková, doktorandka na katedře politologie.

Loni soubor vystupoval na Noci venku, akci zaměřené na nenásilné odbourávání předsudků vůči lidem bez domova. Na olomouckém majálesu vystoupili poprvé, možná ale ne naposled.

Foto: PETR BILÍK

„Jsme rádi, že jsme divadelní spolek Úlet mohli zařadit do programu, který je z velké části vystavěn na konceptu nekomerčnosti a otevřenosti myšlení. Projekty tohoto typu je třeba podporovat, aby si našly cestu k adresátům, kteří, jak se ukázalo, o ně stojí a vítají je,“ uvedl hlavní koordinátor majálesu Ondřej Martínek.

A zájem byl opravdu velký. Po zaplnění desítek míst k sezení přišla na řadu místa na stání, zastavovali se a zůstávali i náhodní kolemjdoucí, pauzu si zde dala i skupinka organizátorů. Spolek zaštitěný střediskem Samaritán Charity Olomouc předvedl, že má co nabídnout širokému spektru diváků – koncentrovanější nával emocí, než dokáže lektérský profesionální divadelní soubor.

Ivana Procházková
studentka právnické fakulty

Anketa

CO PRO VÁS ZNAMENÁ MAJÁLES?

Kristýna Hepová
2. ročník, FF

Letos jsme se zúčastnili majálesu v Olomouci, byla jsem v Korunní pevnůstce. Hlavním důvodem nebyly jen kapely, které tam hrály, ale hlavně jsem chtěla být se spolužáky. Majáles je pro mě především příležitostí být pohromadě s přáteli. Vloni jsem ale na majálesu nebyla.

Daniel Olt
4. ročník FF

Můj vztah k majálesu je velmi dobrý, chodím na něj, hlavně na koncerty. Je to super. Beru to jako studentský svátek. Den, kdy si studenti oddechnou. Letos se mi nejvíce líbil koncert v Korunní pevnůstce, především vystoupení Tata Bojs.

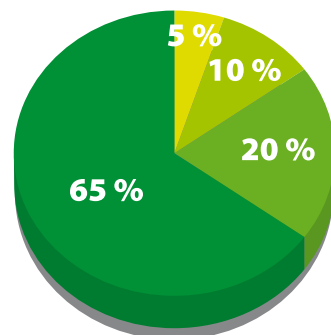
Vendula Čermáková
1. ročník PŘF

Celkově jsme si svátek studentů s přáteli užili. Akce podobného typu mám ráda, k Majálesu mám určitě kladný vztah. Letos jsem se ho zúčastnila, byla jsem v Korunní pevnůstce. Líbila se mi hlavně kapela Tata Bojs.

Ivana Karásková
2. ročník, FF

Loni jsem byla se na majálesu na chvíli podívat, ale letos jsem se o to moc nezajímala. Není to pro mne hlavní událost roku.

Co pro vás znamená majáles?

- ▲ Absolutní štěstí!
- ▲ Skvělý den i noc
- ▲ Prostě: majáles
- ▲ Nic

Svátek studentů

Jen devět ze 188 kliknutí označilo v majálesové anketě Žurnálu Online odpověď Absolutní štěstí! To může teoreticky znamenat, že dalších 4991 návštěvníků majálesu se k anketě nedostalo. Nebo dostalo a nehlavovalo.

Pro 19 respondentů byl 6. květen skvělým dnem i nocí a 37 hlasujících vzalo majáles jako samozřejmost – prostě: majáles.

Přesně 123 hlasů získala odpověď „nic“. Na to, že o nic nejde, úžasná síla. I když je to „jen“ anketa, možná z toho plyne, že nepočetnější skupinu čtenářů tvoří lidé, které studentský majáles „už“ nezajímá.

Jak asi dopadne anketa, která se týká státnic? Najdete ji na webové adrese www.zurnal.upol.cz (brz)

„Musíme pracovat s tím, že vlastně nevíme téměř nic“

VELENA MAZOCHOVÁ

Stručný údaj z operačního střediska a základní lékařské vybavení – o mnoho více toho lékař záchranné zdravotnické služby k dispozici nemá. Určitě se ale neobejde bez schopnosti pohotovostní reakce a odvahy k rychlé diagnóze a účinné první pomoci.

„Víme zhruba, že jde například o nemocného v bezvědomí, popáleného nebo o dopravní nehodu, že tam bude nejméně jeden zraněný, ale možná i víc. Každá posádka po převzetí výzvy od operátora přibližně ví, co ji tam čeká,“ přibližuje první okamžiky výjezdu lékař Oddělení urgentního příjmu olomoucké fakultní nemocnice Hynek Fiala. Zároveň pracuje jedenáctým rokem u Zdravotnické záchranné služby Olomouckého kraje. Na pozemní i letecké záchraně se vyskytuje v průměru pětkrát do měsíce.

„Je to jako u hasičů – člověk čeká, až se něco stane. Někdy z auta nebo vrtulníku nevylezete, ale jsou dny, kdy záchranka nevyjede. Podobně je to i na vysokoprahovém urgentním příjmu, kdy po určité době klidu najednou máme třeba čtyři pacienty v kritickém stavu,“ dodává Fiala.

Když vyjíždíte k naléhavému případu, do jaké míry jde o rutinu?

Nejsme Medicopter 117. Na rozdíl od televizních akčních seriálů se všichni naopak snažíme, aby adrenalin nestříkal proudem a aby to pokud možno právě ta rutina byla. Každý případ, zvláště úraz, je sice trochu improvizace, ale usilujeme o to, abychom měli nacvičené standardní postupy. Příliš velká míra improvizace by nebyla vhodná.

O jaké případy jde nejčastěji?

Většinu výjezdů tvoří výrazně těžké případy. Polytraumat, popálenin a dalších život ohrožujících stavů je díkybohu spíše méně. Převládají monotraumata, akutní cévní mozkové příhody, intoxikace a především nemocní s dušností, která je příznakem kardiovaskulárních onemocnění, například srdečního selhání, infarktu, hypertenzní krize nebo onemocnění plic. Nejčastěji jde o chronicky nemocné, kteří se dekompenzovali a jejich zdravotní stav se výrazně zhoršil. Pomoc musí každopádně přijít hned

Foto: PAVEL KONEČNÝ

a pacienta je třeba stabilizovat a zaléčit už na místě a během převozu. I s těmi minimálními prostředky a metodami, které máme k dispozici.

Které to jsou?

Kromě základních přístrojů moc možností vyšetření není. K dispozici máme EKG monitor s dvanáctisvodovým záznamem, pulzní oxymetr na měření saturace hemoglobinu kyslíkem, tonometr na změření tlaku, glukometr, fonendoskop, k léčbě základní léky a pomůcky spíš k odvrácení hroící smrti než ke kauzální terapii. A také materiál k imobilizaci zlomenin, k zajištění žilního vstupu nebo k resuscitaci. Nejdůležitější je, co lékař nebo záchranář vidí, slyší, eventuálně může něco nahmatat – tak trochu medicína devatenáctého století. Pokud je to potřeba, musíme nahradit nebo podpořit životní funkce – zahájit kardiopulmonální resuscitaci nebo uvést nemocného do celkové anestézie, intubaci a řízeným dýcháním mu pomoci překlenout kritické období nemoci či úrazu. Na emergency – vysokoprahovém urgentním příjmu je to zcela jiné.

Tam máme k dispozici téměř celý vyšetřovací aparát nemocnice, a to téměř ihned. Chybí nám jediné – čas. Vše musí být velmi rychlé, a proto někdy ty přesné vyšetřovací metody nemůžeme využít.

Každopádně musíte rozhodnout rychle, správně a s minimem informací...

... anebo zcela bez nich. Získat od pacienta základní informace je někdy velmi obtížné. Musíme pracovat s tím, že vlastně nevíme téměř nic. Jsme mnohdy postaveni do situace, kdy nemocnému selhávají životní funkce, takže léčíme, aniž bychom věděli všechno a bez znalosti definitivní diagnózy se snažíme nemocného udržet při životě. Během toho se pokoušíme o nějakou další diagnostiku. Třeba na rozdíl od internistů jsme možná v určitém smyslu „jednodušší“ a přitom „razantnější“.

Máte čas přemýšlet o tom, jestli jste třeba neměl zvolit jiný postup?

Psychologové říkají, že bychom si neměli vyčítat, že jsme se případně netrefili, protože jsme reagovali, jak nejlépe jsme věděli a uměli. Ale přemýšlím o tom vlastně pokaždé, samozřejmě až zpětně. I přestože pracuji na záchraně nebo na urgentním příjmu, snažím se zjišťovat, jak ta diagnostika postupuje dál nebo co bylo v případě úmrtí příčinou. A samozřejmě mne vždycky potěší, že jsem se trefil. Ale ta míra nejistoty není příliš velká, aby se s ní nedalo žít.

Který z pohotovostních zásahů vám utkvěl v paměti nejvíce?

Většina jednotlivých případů se poměrně překrývá, ale k těm medicínsky

zajímavým určitě patří záchranná akce, při níž trvalo téměř osm hodin, než se zraněný dostal na operační sál. Byl sražený vlakem na trati, ale strojevedoucí si nebyl jistý a nahlásil to až ve stanici, takže pacienta bylo nutné nejdříve najít. Převzal jsem jej od místní pozemní záchranné služby a převážel jej vrtulníkem do Olomouce, a přestože utrpěl velkou krevní ztrátu, transport také trval nějaký čas a do fakultní nemocnice jsem jej předal v kritickém stavu, nakonec to všechno díky nasazení urgentistů, anesteziologů, chirurgů, intenzivistů a dalších specialistů přečkal.

Jaké schopnosti, vlastnosti, znalosti jsou nejdůležitější pro lékaře záchranné služby nebo urgentního příjmu?

Nemůže být „kopyto“. Měl by být manuálně zručný, protože to není jen diagnostika, ale je třeba s těmi lidmi leccos dělat. Takže musí být šikovný. Zároveň by to neměl být příliš pomalý a přemýšlivý typ, ale spíše akčnější povaha schopná rychle a správně se rozhodovat.

Dvakrát jste se jako lékař ocitl v podmínkách zcela odlišných od české reality. Jaké případy jste v Africe nejčastěji řešili?

Původní myšlenka celé humanitární mise se týkala pomoci zraněným a zmrzačeným v občanské válce v Sierra Leone, která smutně proslula tím, že vesničané byli trestáni useknutím končetin, většinou horních. Od ukončení masakrů ale v době našeho příjezdu uplynulo téměř osm let, takže nám vyhledávací tým shromáždil i pacienty,

MUDr. HYNEK FIALA (*1971) absolvoval olomouckou lékařskou fakultu v roce 1996. V lednu 1997 nastoupil na Kliniku anesteziologie, resuscitace a intenzivní medicíny Fakultní nemocnice Olomouc, kde pracoval jako anesteziolog a intenzivist do roku 2012. V současnosti pracuje jako intenzivist na tamním vysokoprahovém příjmu Oddělení urgentního příjmu. Od roku 2003 působí jako lékař Zdravotnické záchranné služby Olomouckého kraje, v posledních letech i v rámci letecké záchranné služby. Na olomoucké lékařské fakultě učí urgentní medicínu v rámci předmětu Anesteziologie a urgentní medicína a v rámci projektu Pomezí. Je lektorem na školicích akcích pořádaných Partnerskou sítí pro teoretickou a praktickou výuku anatomických a klinických souvislostí v urgentní medicíně a neodkladné přednemocniční péči na Univerzitě Palackého a Centrem biologické ochrany Těchonín.

V letech 2008 a 2009 byl členem mezinárodního týmu, který byl italskou organizací Fondazione Don Carlo Gnocchi vyslán na pomoc zraněným a zmrzačeným z občanské války v Sierra Leone v západní Africe.

kterí neměli válečná zranění – s jízvami po popáleninách, po hadích uštknutích, které způsobovaly ošklivé deformace na rukou nebo děti s vrozenými vadami.

Na jaké úrovni bylo vybavení tamních operačních sálů?

Měli jsme k dispozici velmi dobré vybavení převezené z jedné zrušené italské nemocnice, včetně špičkových nástrojů. Bohužel anesteziologický přístroj postrádal stlačený kyslík. Každý výkon přitom trval zhruba čtyři hodiny a přede mnou stál úkol „umrtvit“ pacienta pouze pomocí lokální anestézie a tu nějak doplnit sedativy, aby to tam s námi vydržel.

Kolik pacientů jste měli na starosti?

Měli jsme čtrnáct lůžek, takže během jednoho čtrnáctidenního turnusu jsme odoperovali stejný počet pacientů. Přivezli nám je všechny najednou a oni postupně čekali na chirurgický výkon, po němž ještě dva měsíce rehabilitovali.

Jaký je největší rozdíl mezi českým pacientem a nemocnými v africké Sierra Leone?

Ve všem, všechno je jinak. Především jde většinou o dlouhodobě neléčené lidi včetně mladých i dětí. A naprosto odlišný je jejich vztah k nemoci a ke smrti. Netrápí se tím tolik, jsou smíření s tím, že člověk je smrtelný. Průměrný věk je tam kolem čtyřiceti let, žijí ze dne na den a příliš o tom nepřemýšlejí, zatímco u nás jsou mnohdy příbuzní překvapeni, když jejich blízký zemře třeba v devadesáti letech. U nás se zkrátka se smrtí nepočítá.

Nemocnice ve městě Makeni v Sierra Leone, kde mezinárodní lékařský tým prováděl chirurgické výkony. Foto: archiv HF

Studenti práv v mezinárodní soutěži stříbrní

Na skvělém druhém místě se umístili studenti prvního ročníku právnické fakulty Lenka Husárová, Šárka Vandová a Milan Vařeka v mezinárodním kole římskoprávního moot courtu, které se uskutečnilo v Bratislavě. Olomoucký tým se prosadil v konkurenci šesti českých a slovenských fakult.

„Tak vysoké ambice jsme neměli, bylo to přece jen klání těch nejlepších. Tím více jsme rádi, že se nám podařilo dobře reprezentovat fakultu. Chtěli jsme především získat zkušenosti a dokázat, že znalosti nabyté v průběhu prvního semestru lze tímto způsobem zúročit,“ uvedla Šárka Vandová.

Olomoučtí studenti obsadili druhou pozici za vítězi z brněnské právnické fakulty, na třetím místě skončil tým z Bratislavy. Lenku, Šárku a Milana

přítom od prvenství dělil pouze jediný bod. „A to porota ani nevěděla, že při své přípravě nevyužili žádné povolené prameny a literaturu, vše řešili pouze na základě svých aktuálních vědomostí,“ komentovala úspěch členka poroty a vedoucí olomoucké katedry teorie práva a právních dějin Kamila Bubelová.

Schopnosti právní argumentace změřily soutěžní týmy na základě fiktivního sporu o vlastnictví vepřového dobytka, který získal souseď jejich majitele při zahánění vlčí smečky. Studenti měli posoudit, zda se jednalo o krádež, nebo o lov, komu budou prasata patřit a navrhnout případné možnosti soudně se bránit. „Šlo o kombinaci věcných a obligačních práv,“ doplnila Bubelová.

Na rozdíl od ostatních moot courtů účastníci nevystupovali v rolích žalobců a žalovaných, ale zadanou kauzu řešili formou obhajoby svého právního stanoviska před odbornou porotou. Ta posuzovala především správnost argumentace, znalosti a pochopení teoretického zázemí a schopnost jejich aplikace na konkrétní případ. Mezi hodnotící kritéria patřily také prezentační a jazykové schopnosti a pohotovost reakcí na dotazy porotců.

Podle Bubelové si olomoucký tým zasloužil hodnocení za A. „V rámci obhajoby jsem si otázkami ověřila, že ovládají opravdu celou materii římského práva a výborně propojují jednotlivé části, což bývá nejtěžší,“ vysvětlila Bubelová.

Úspěšný olomoucký tým. Zleva Šárka Vandová, Milan Vařeka a Lenka Husárová. Foto: Archiv PF

Druhý ročník mezinárodní kola římsko-právního moot courtu se konal 7. května v Bratislavě. Hlavním záměrem soutěže je připravovat studenty

na právnickou praxi prostřednictvím samostatného řešení právního problému včetně náviku argumentace a vystupování před publikem. (mav)

Andrew Lass – fotografický básník na příkrém břehu snu

PAVEL KONEČNÝ

Andrew Lass je Američan, který vyrůstal se svými rodiči v Praze, odkud byl v roce 1973 vyhoštěn. Studoval na Karlově univerzitě a na konci 60. let byl členem pražské surrealistické skupiny, dnes je profesorem sociální a kulturní antropologie na Mount Holyoke College v Massachusetts. V Olomouci vystavuje svou fotografickou tvorbu.

Při svých prvních cestách do Prahy se Andrew Lass pokoušel zachytit vlastní konfrontaci, proměnu hluboké nostalgie s realitou, kde jediné, co zůstalo z uplynulých dob, byl rozklad patrný v prohlubování trhlin omítnutých zdí a odmítnutých vzpomínek. Samolibá úzkost a hledání zapomenutého času, které Lasse provázely, jej rychle vedly k odhalení náhodných setkání a ironických příběhů, k nově vznikajícím textům, odrazům a obrazům možného proti skutečnému. Tento chatrný mezičas byl však brzy vystřídán krásně natřenou neskutečností turistického ruchu a tajrlíků globálního konzumu. Duch místa se s tímto vytratil a Lassův zájem o náhodná setkání trhlin a trubek, zdí a zapomenutých anoncí se posunul do jiných krajín.

Něco pražského je všude

„Dlouho jsem se cítil jako pražský fotograf, protože moje vidění vzniklo tady. Vlastně i to školení ve fotografii. Měl jsem dlouhou dobu pocit, že to, co vidím, můžu fotit jenom v Praze nebo

Andrew Lass a Pták Vohnivák. Pro něj nejceněnější snímek olomoucké výstavy.

Foto: PAVEL KONEČNÝ

v Čechách, že to není jen způsob vidění, ale i to, co vidím. Ale postupně během devadesátých let i v poslední době zjišťuji, že to vidím i v Paříži nebo u nás a vlastně odcházím od toho pocitu, že je v tom něco pražského,“ vysvětlil po vernisáži své výstavy Na příkrém břehu snu. Výběr snímků jeho slova ilustruje. Zahrnuje tvorbu od devadesátých let do roku 2008.

Fotografii se Lass věnuje od čtrnácti let. Všechny vyvolává v temné komoře. „Digitální technologie mi nic nenabízí.

Já nepotřebuji Photoshop a hlavně, pokud dělám nějaké úpravy, tak je dělám v temné komoře. Podstatné pro mě je, že ten proces je pro mě hrou. Já nepotřebuji trávit ještě večer u počítače, protože dělám fotografii. Já mám v prstech naučenou techniku fotografie, analogickou. Proč bych měl zahazovat tu znalost, kterou mám, u Sudka vyučenou, jen proto, že je nová technologie. Nedělám svatby, nedělám politickou fotografii, já nepotřebuji rychlost, nepotřebuji nastříkat sto fotek,“ řekl Lass.

Pohybuje se spíše v menších formátech. „Takové mám vybavení. A to, co dělám, nepotřebuje velké zvětšení,“ uvedl. Výběr dělá vždy z hotových fotografií zvětšovaných na barytový papír.

Několik za život

Nad otázkou, kolik udělal top fotografií, které by patřily k vrcholu tvorby a snesly nejpřísnější umělecká měřítka, se zamyslel. „Jednu, tři, sedm... víc asi ne,“ odpověděl.

Na univerzitě zrají kvalitní autoři

Slavnostní vyhlášení výsledků 20. ročníku Literární soutěže pro studenty Univerzity Palackého si do sálu v Muzeu umění přišlo dnes poslechnout na sedm desítek nadaných mladých autorů. O zlato v kategoriích poezie a povídka bojovalo 32 básníků a 30 povídkářů. Studenti se letos poprvé „utkali“ také v nově vyhlášené kategorii – fejetonu. S tímto náročným literárním útvarem se pustilo do křížku sedm statečných.

„Je skvělé, že má soutěž tak dlouhou tradici a že se stále setkává se zájmem

vás, studentů. Byli jsme mile překvapeni hojností textů, které jsme letos obdrželi, i jejich kvalitou. Psaní je velmi subjektivní disciplína a jeho hodnocení je ještě subjektivnější. Velmi jsme proto usilovali o hodnocení kvality obdržených textů. Výběr byl letos ale opravdu složitý,“ uvedl básník a literární teoretik Radek Malý, předseda odborné komise, která soutěžní práce hodnotila.

V nově vyhlášené kategorii fejeton zůstala první příčka neobsazená. Ze sedmi textů vybrala komise dva, které

splnily náročná pravidla tohoto útvaru. Stříbro si odnesla budoucí lékařka Jarmila Komárová, bronz Tereza Šimonová, studentka české filologie a editorství.

Z dvaatřiceti básní odborníci vybrali a ocenili tři poetické texty. Zlato si odnesla Marie Kameníková (*na levém snímku*). „Upřímně řečeno, první místo jsem vůbec nečekala. Básně, které jsem zaslala, jsem nepsala jako soutěžní texty. První místo má proto pro mě velmi symbolickou hodnotu,“ řekla po předání cen Kameníková.

O nejlepší povídku se utkaly tři desítky autorů a podle literární historičky Jany Vrajobé byl i v této kategorii těžký výběr. Symbolické zlato „vybojovala“ povídka Já nevěřím. Já vím studentky anglické filologie Márie Hroncové. „Povídku jsem do soutěže poslala bez jakýchkoli očekávání, byl to můj první pokus v této soutěži. První místo mě skutečně

překvapilo. Text jsem psala hlavně proto, abych si procvičila češtinu. Umístění mě proto velice potěšilo,“ prohlásila vítězka.

Básně Marie Kameníkové a povídku Márie Hroncové najdete v elektronické podobě na stránkách Žurnálu Online. (lsk)

OCENĚNÍ AUTORŮ:

POEZIE

1. místo: Marie Kameníková
2. místo: Petr Sliž
3. místo: Vít Kořínek

POVÍDKA

1. místo: Mária Hroncová – Já nevěřím. Já vím
2. místo: Nikola Valová – Voliéra
3. místo: Adam Musil – A voda přišla

FEJETON

1. místo: –
2. místo: Jarmila Komárová – Auriclution
3. místo: Tereza Šimonová – Mít či nemít

Rozhod

Marie Kameníková

Za lásku
se střílíjá nejednou
zabíjela jsemjak koňská síla
zpěněná u úst
hořela moje hlaveň
a ržalo srdcebyls v něm potřetí
a zase
jsem tě zabila

vždyť to říkám

za lásku
se střílí

a taky umírá

Foto: 2 x PAVEL KONEČNÝ

L'herbe n'est pas toujours plus verte ailleurs

Lorsque des Tchèques se retrouvent autour d'un verre, ils en viennent très rapidement à critiquer la République Tchèque, la situation politique, etc. Lorsque des Français se retrouvent autour d'un verre, ils en viennent très rapidement à critiquer la France, la situation politique, etc. La différence entre les deux se trouve seulement à l'arrivée d'un étranger dans le groupe. En France, le sujet va changer et rapidement le patriotisme naturel va ressortir, on ne va plus critiquer mais défendre la France. Les clichés aidant, (le vin, les fromages, Paris ! Ah, Paris !), l'étranger ne va entendre que du bien sur ce pays critiqué par les mêmes personnes quelques minutes auparavant. En République Tchèque, la situation est bien différente, lorsque vous arrivez parmi un groupe de Tchèques et qu'ils apprennent que vous êtes étranger, inmanquablement vous entendrez cette question : « Mais pourquoi tu vis ici ? ». Le pire c'est que derrière suit généralement une argumentation sur le fait que tout est mauvais ici, rien ne fonctionne, tout le monde est corrompu et que donc, vous auriez dû rester dans votre pays d'origine où tout est mieux. Ce n'est pas qu'une expérience personnelle, je connais plusieurs étrangers vivant ici (Allemands, Suédois et autres) qui ont vécu exactement la même chose.

Certes, tout n'est pas parfait en République Tchèque, loin de là, mais cette auto-flagellation devient ridicule auprès des étrangers, si nous vivons ici, c'est par choix ; bien sûr qu'il y a des choses meilleures en France, mais il y a aussi des choses meilleures en République Tchèque. Aujourd'hui, la majorité des étudiants tchèques de médecine s'imaginent travailler plus tard en Allemagne ou en Autriche et la majorité des étudiants de langues dans un pays où l'on parle leur langue d'apprentissage. Les proverbes ne disent pas toujours la vérité, l'herbe n'est pas toujours plus verte ailleurs. Les Tchèques doivent seulement apprendre à être un peu plus patriotes.

Benjamin Hildenbrand
lektor, katedra romanistiky FF UP

Tráva jinde není zelenější

Když si spolu Češi zajdou na skleničku, rychle skončí u kritizování České republiky, politické situace atd. Když si spolu zajdou na skleničku Francouzi, rychle skončí u kritizování Francie, francouzské politické situace atd. Rozdíl mezi oběma skupinami nastane ve chvíli, kdy se k nim připojí cizinec. Ve Francii se téma konverzace okamžitě změní a ke slovu se dostane přirozené vlastenectví. Najednou se Francie nekritizuje, ale opěvuje. Vytáhnou se osvědčená klišé (víno, sýry, Paříž, ach, Paříž!) a cizinec o té zemi, na kterou ještě před několika minutami stejní účastníci rozhovoru nadávali, uslyší jen to nejlepší. V České republice je situace jiná, jakmile se ocitnete ve skupince Čechů a ukáže se, že jste cizinec, první otázka je bezpečně tato: „Proč prosím tě žiješ tady?“ A ke všemu následuje argumentace, jak je tu všechno špatně, nic nefunguje, všude je korupce a že jste měli raději zůstat ve své rodné zemi, kde je všechno lepší. Není to jen má osobní zkušenost, jiní cizinci žijící v Česku (Němci, Švédové a další) zažili totéž.

Jistě, v České republice zdaleka není všechno dokonalé, ale toto sebestaršaství cizincům připadá směšné. Žít tady je naše svobodná volba, samozřejmě jsou ve Francii některé věci lepší, ale jiné jsou zase lepší v České republice. Většina českých studentů medicíny si dnes představuje, že budou později pracovat v Německu nebo v Rakousku a většina studentů cizích jazyků plánuje usadit se v zemích, v nichž se těmito jazyky mluví. Ale všechna přísloví nejsou pravdivá, jinde není vždy tráva zelenější. Češi by se měli naučit trošku většímu patriotismu.

Jak jsem zahradničila na Martiniku / Žena, která sázela stromy

Svět očima zkušeností studentů katedry rozvojových studií.

Martinik, jeden z trojlístku francouzských zámořských departementů a regionů v oblasti Karibiku. Podle historických pramenů „ostrov květín“, podle turistických průvodců ideální místo na rumové líbanky. Nebo možná na líbanky s rumem. A protože na celý rok můj druhý domov, podle mých přátel mě nejspíš čekala dlouhá letní dovolenka.

Jak to tedy dopadlo? Opilá jsem se zprvu cítila nikoliv místním rumem, ale spíše vsudypřítomnou francouzštinou, tím spíše pak kreolštinou: « Pa ni pwoblem! » Tak tedy dobře, žádný problém. Co se týče květín, částečně i kvůli nim stálo za to se sem pak napřesrok vrátit. Nejen na výlet do botanické zahrady Balata.

Bylo to tajemství. Před půlnocí pro mě přišli kamarádi a spiklenecky na mě mrkli: „Pojďme!“

Venku černočerná tma, v rukou motyka a rýče. Proplétáme se mezi stromy v komunitní Kreolské zahradě. Každý pátek tu nakupujeme batáty, banány-plantainy i dýni, sladká manga a trpké mučenky. A také vodu z čerstvých kokosových ořechů. Komunitní zahradnictví je pro malé farmáře bez vlastní půdy často jediným způsobem obživy; tedy za předpokladu, že nechtějí pracovat na banánovníkových, ananasových či třtinových plantážích. Domorodci svoji Madininu dnes jen stěží nazývají „ostrovem květů“. Krvavé plantážnictví z koloniálních dob a plošné používání insekticidů si vybralo svou daň nejen na kvalitě půdy.

Možná i proto se náš smělý plán setkal s nadšenou odezvou místních farmářů. Dostáváme darem tři malé banánovníky. Vtip je v tom, že si je musíme sami vykopat. Jako správní guerillovi zahradníci se shodujeme, že celý plán uskutečníme během jediné noci. A tak

se cítíme natolik dobrodružně, že se pokradmu – navzdory požehnání od farmářů – plížíme podél plotu, abychom se při sebemenším zašustění stromů přikrčili za keři a s bušícími srdci napjatě poslouchali, zda nemáme nezvaného návštěvníka. Spíš ale doufáme, že spatříme mangustu, což se bohužel nestane, tudíž se s chutí pouštíme do práce. Tohle je jen začátek.

Přibližně po hodině už s banánovníky usedáme do auta, kde se krčí malé sazeničky rajčat, bylinek, květín a několik malých ananasovníků, které jsme ráno koupili na trhu na okraji Fort-de-France. Přijíždíme na univerzitní kampus – právě ten je cílem našich guerillových aktivit. Znovu se tedy chopíme zahradnického náčiní a dáme se do práce, kterou si vyložené užíváme. Nejprve na prostranství před univerzitou vysadíme ananasovníky a pak se přesouváme k dávno nepoužívaným okrasným záhonům. Trvá to o poznání déle. Musíme všechny záhony pořádně vyplít, než jim vdechne nový život. Kolem půl páté jsme hotovi. Ještě zvažujeme ranní jógu na pláži, ale nakonec se celí zamazaní a vysmátí jdeme trochu vyspat. Za tři hodiny totiž začíná škola.

O pár dní později se dostávají radostné pocity, když vidíme, že školní zahradník vyměnil sekačku na trávu za hadici s vodou. Náš malý projekt je udržitelný.

Po roce mě banánovníky značně převyšují a plodí ovoce. Pravda, ananasům se příliš nedaří, ale k rajčatům a květinám nemám výhrady. Zahradníci už na univerzitě pracují dva a studenti mezitím rozjeli iniciativu za vysazení květín na kampusu. Hezké, ne? Bylo nás pět a teď je nás tolik!

Kateřina Mrázková

Vyšlo nové číslo časopisu Kultura, umění a výchova

Před rokem jsme na stránkách Žurnálu Online informovali o vzniku nového recenzovaného časopisu Kultura, umění a výchova, který od roku 2013 vychází na Katedře výtvarné výchovy Pedagogické fakulty UP v Olomouci. Od té doby vyšla postupně tři čísla tohoto on-line periodika zaměřeného na mezioborovou komunikaci a výměnu poznatků v rozmanitých oblastech společenských věd, které spojuje zájem o kulturu, umění a jejich výchovný potenciál.

Nedávno vydané jarní číslo časopisu uvádějí jeho editorky Petra Šobánková a Gabriela Piáčková heslem péče o paměť. V čísle lze totiž najít hned několik textů, zabývajících se důležitostí tradice a potřebou kontinuity, péči o společenskou paměť a odpovědností za odkaz našich předků. Autoři dílčích studií nabízejí čtenářům také zamyšlení nad ambivalentní rolí obrazové reprodukce a tématy z oboru muzejní a galerijní pedagogiky nebo ochrany kulturního dědictví a paměti uchovávané v hmotných předmětech minulosti.

Se kterými autory a tématy se v časopisu setkáte?

K tématu kulturního dědictví a výchovy zaměřené na jeho ochranu se vyslovují Slávka Kopčáková a Eva Kušnířová se společným příspěvkem Ochrana kulturního dědictví a kurikulární problém študijní disciplíny a školského predmetu umenie a kultura. Autorky mimo jiné čtenáře informují o existenci studijních

disciplín muzeoedukologie a ochrana kulturního dědictví na jejich pracovišti a o jejich obsahu a zaměření.

O neustále rostoucí (s)potřebě obrazových reprodukcí uměleckých děl a jejich vlivu na svět umění pojednává Silvia Rajčanová ve svém textu Osvetová funkcia reprodukcie: Vnímanie originálu a jeho podmienenosť reprodukciou umeleckého diela.

Podobně jako Silvia Rajčanová (v souvislosti s reprodukcemi) nás upozorňuje další autorka, Katarína Sokolová, že se zapomíná na primární funkci návštěvy muzea a galerie – a tou je „pozerať sa na umelecké diela“. Článek nese název Téma výchovy umením k umeniu ako neexistujúci problém a týká se nejenom tématu výchovy uměním, ale i dalším dílčím aspektům problému, jako je role galerijní pedagogiky, problém cílů galerijní edukace („budovanie recepčnej kompetencie jedinca, jeho schopností vedúcich k samostatnej interpretácii umeleckých diel“), otázka definování uměleckého pole atp.

Také další text pojednává o muzejní edukaci. Jde o výsledek týmové práce Miriam Uhrinové a Kataríny Hláčkové a tématem článku je Spolupráca školy a múzea z pohľadu učiteľov primárneho vzdelávania. Autorky hovoří o rozvoji kulturní gramotnosti a vzdělávacích aktivitách slovenských muzeí a galerií. V tomto článku najdeme jak úvahy na toto téma, tak i konkrétní výsledky průzkumu zamě-

řeného na spolupráci škol s muzeem a galerií v Ružomberku.

Řadu textů věnovaných kulturnímu dědictví a muzejní pedagogice uzavírá Tomáš Drobný svým článkem Kulturní dědictví a paměťové instituce z pohľadu muzejní pedagogiky. Ve svém textu se autor zabývá mezioborovými vztahy muzejní pedagogiky a dalšími oblastmi ochrany kulturního dědictví. Vyslovuje obavy o úroveň školní výuky dějin a její obsahové zaměření.

Jinou oblastí kulturního dědictví se tvůrčí i výzkumným způsobem zabývá další ze slovenských autorek, Patricia Biarincová, s textem nazvaným Aktuálne hodnoty ľudovej kultúry vo vzdelávaní.

A poslední z textů zve čtenáře k tématu architektury a jejích specifických vlastností, které ji spojují se světem umění a výtvarné kultury. Toto téma připravil Jiří Hanuš a rozvíjí je ve své studii Výtvarné aspekty detailu v architektuře.

Na závěr dodejme, že časopis Kultura, umění a výchova je odborným recenzovaným periodikem, je vydáván dvakrát ročně a čtenářům je volně k dispozici na adrese www.kuv.upol.cz. Časopis má svůj profil také na Facebooku a je otevřen diskusím čtenářů. Vznik časopisu i jeho vydávání financuje projekt Vizualní komunikace – otevřený prostor k výchově a vzdělávání podpořený Evropskou unií a státním rozpočtem České republiky.

QUALICO po čtrnácti letech opět v České republice

Olomouc bude na přelomu května a června hostit prestižní mezinárodní konferenci kvantitativní lingvistiky QUALICO 2014. „Když jsme se v loňském roce dozvěděli, že Mezinárodní asociace kvantitativní lingvistiky (IQLA) zvolila pro pořádání Olomouc, byli jsme velmi poctěni, neboť konkurence, která se o pořadatelství ucházela, byla velká, konferenci chtěla pořádat také lingvistická pracoviště například ze Španělska, Řecka či Polska,“ prozrazuje Dan Faltýnek, vedoucí katedry obecné lingvistiky, která získala post lokálního organizátora konference.

Konference QUALICO se koná každé dva až čtyři roky, ale letošní ročník je výjimečný, neboť se koná u příležitosti 20. výročí založení asociace IQLA a Journal of Quantitative Linguistics a přivítá více než 60 přednášejících. Různá témata z oblasti kvantitativní lingvistiky budou diskutována lingvisty a odborníky z ostatních vědních oborů zapojených v kvantitativně lingvistickém výzkumu z celého světa. „Přednášející do Olomouce zavítají z Rakouska, Brazílie, Kanady, Číny, Francie, Německa, Itálie, Japonska, Polska, Ruska, Slovenska, Španělska, Švýcarska, Nizozemí, Ukrajiny, Velké Británie, Spojených států amerických a samozřejmě také z České republiky,“ vysvětluje Dan Faltýnek.

Konference se bude konat od 29. května do 1. června 2014 v Uměleckém centru Univerzity Palackého a „celá akce je dedikována významnému českému orientalistovi a kvantitativnímu lingvistovi Ludkovi Hřebíčkovu u příležitosti jeho 80. narozenin a také významnému německému kvantitativnímu lingvistovi československého původu Gabrielu Altmannovi též u příležitosti jeho životního jubilea. Je velká škoda, že oba dva pánové, kteří představují špičky v oboru, se konference kvůli zdravotním důvodům nebudou moci zúčastnit, ale přesto chceme alespoň dedikováním konference vyjádřit, jak si ceníme jejich přínosu kvantitativní lingvistice,“ říká Martina Benešová, hlavní řešitelka jednoho z grantů, který bude konferenci finančně zajišťovat.

„Jsem velmi rád, že se dílo a odkaz Ludka Hřebíčka a v širším smyslu vůbec české kvantitativní lingvistiky, jak ji po léta budovala a ztělesňovala M. Těšitelová se svými spolupracovníky, z nichž L. Uhlířová a J. Králík budou na konferenci přítomni, rozvíjí právě v Olomouci a že mezinárodní konference kvantitativní lingvistiky se po čtrnácti letech vrací do České republiky. O to větší je moje potěšení, že tuto akci světového formátu pořádá naše katedra,“ doplňuje kolegyni prof. Kořenský, který katedru obecné lingvistiky před třemi lety zakládal.

Pořadatelům bude velkou ctí přivítat prof. Reinharda Köhlera (University of Trier), který zahájí program čestnou přednáškou s názvem Quantitative linguistics – overview. Přednášky účastníků budou tematicky zaměřeny například na Menzerath-Altmannův zákon, jiné příspěvky se budou zabývat délkou slova a četností slov v různých jazycích, frekvencemi testujícími a dokládajícími nejrůznější aspekty gramatiky. Vybrané konferenční příspěvky budou věnovány také textové klasifikaci, problematice ověřování a přisuzování autorství a dalším aktuálním tématům v oblasti nejen kvantitativní lingvistiky. „Kromě vědecké části programu konference bude pro hosty připraven bohatý sociální a kulturní program, jenž zahrnuje i výlet do olomouckého okolí,“ upřesňuje členka organizačního týmu konference Nela Urbaniková.

Zájemci o jazykovědu (a kvantitativní lingvistiku obzvláště) jsou srdečně zváni!

Konference bude finančně podpořena dvěma projekty: Inovace obecné jazykovědy a teorie komunikace ve spolupráci s přírodními vědami, reg. č. CZ.1.07/2.2.00/28.0076, a Lingvistická a lexikostatistická analýza ve spolupráci s lingvistiky, matematiky, biologie, psychologie, reg. č. CZ.1.07/2.3.00/20.0161. Oba tyto projekty jsou financovány z Evropského sociálního fondu a státního rozpočtu České republiky.

Petra Martinková

Partnerství Katedry rekreologie s Vysočinou

V květnu budou dokončeny poslední aktivity v rámci dvouletého projektu ESF s názvem Výzkum, vývoj, Vysočina – cesty k vědění VŠPJ, na kterém spolupracovala Katedra rekreologie FTK UP s Vysokou školou polytechnickou v Jihlavě. Projekt byl zaměřen na popularizaci výzkumu a vývoje mezi studenty VŠPJ a žáky vybraných středních škol, dále na systematické vzdělávání

pracovníků VŠPJ v oblasti metodiky výzkumu a vývoje. Na projektu participovalo celkem 16 zejména interních pracovníků nebo doktorandů z FTK UP. V průběhu realizace projektu se uskutečnilo 9 workshopů pro studenty bakalářského studijního programu cestovní ruch, 5 odborných školení pro akademické pracovníky a 2 veřejně popularizační přednášky. Jednalo se o workshopy věnované sociálnímu cestovnímu ruchu, vyhledávání informací a dat z odborných zdrojů, výzkumným metodám a jejich aplikaci při realizaci výzkumu v oboru cestovní ruch, dobrovolnickému cestovnímu ruchu a cestování dětí a mládeže a jejich zaměření na zdravý životní styl. Akademickými pracovníci se zhostili funkce mentorů pro konzultace, přípravu metodických kurzů a školení akademických pracovníků Katedry cestovního ruchu na VŠPJ. Největší ohlas měly přednášky pro veřejnost, na kterých vystoupili pan ing. Jaromír Beránek, analytik v cestovním ruchu a ředitel společnosti Mag consulting a pan Roman Vaněk, autor kuchařek a majitel Pražského kulinářského institutu. Vedle FTK UP se na tomto projektu v roli partnerů podíleli také Národohospodářský ústav AV ČR, Fakulta elektrotechnická ČVUT a 3. Lékařská fakulta UK. Spolupráce mezi katedrou rekreologie a jihlavskou vysokou školou, zejména tamní katedrou cestovního ruchu však tímto projektem nekončí a bude nadále pokračovat.

*Ing. Eva Schwartzhoffová, Ph.D.
koordinátor projektu, katedra rekreologie FTK UP*

ŽURNÁL Univerzity Palackého

Vychází každé druhé pondělí | Registrace: MK ČR E 12524, ISSN 1804-6754
Vydává Univerzita Palackého v Olomouci, Křížkovského 8, 771 47 Olomouc | IČ: 61989592
Předseda redakční rady: Petr Bilík | Vedoucí redakce: Pavel Konečný
Redakce: Biskupské nám. 1, Olomouc | Telefon 585 631 155 | E-mail: zurnal@upol.cz
Tisk: Tiskárna Budík Grafika, s. r. o. | Náklad 3 000 ks
VYTÍŠTĚNO NA RECYKLOVANÉM PAPIRU

**POTKÁME SE
U MODRÉHO KONTEJNERU**

Univerzita celý den sportovala

Středa 14. května byla na Univerzitě Palackého zasvěcena sportu. Zdravý pohyb si dopřávali v hojné míře studenti, ale také akademici a zaměstnanci univerzity. Na sportovištích si mohli vybrat z pěti desítek sportů, od aerobiku po zumbu.

„Kvůli počasí jsme zrušili jediný sport, kterým byl beach volejbal. Jinak

na všech ostatních sportech účast určitě nebyla nižší než v minulých letech,“ řekl za pořádající Akademik sport centrum jeho ředitel Jiří Vaculík.

Podle statistik bylo nejvíce lidí na lukostřelbě, rovná stovka, následovala zumba. Úspěch slavil i první ročník běhu parky, který nesl název Memoriál

Jiřího Hronka. „Čekal jsem mnohem méně lidí,“ reagoval potěšený šéf katedry informatiky Radim Bělohávek. Na startu byli i Hronkovi děti Hanka a Jiří. „Jsme tady hlavně proto, že se to jmenuje po tátovi. Já ale běhám, takže bych tady možná byl stejně,“ řekl na startu Jiří.

BĚH – MEMORIÁL JIŘÍHO HRONKA

Tomáš Urbanec (číslo 27)
Nejraději mám cyklistiku. Nejsem pasivní divák, nemám oblíbeného sportovce. Žádný velký sportovní úspěch nemám, sportuji jen sám pro sebe, ne závodně. Sem tam si zajdu zaběhat do lesa, nebo se jdu projet na kole.

LEZECTVÍ

Gabriela Novotná

Na stěnu jsem se vydala proto, že ve Sportovním dni je zdarma. Kromě lezení ještě ráda plavu a běhám. Mým oblíbeným sportovcem je Roman Šebrle. Nedělám sport kvůli úspěchu, spíše pro zábavu, takže žádnou medaili nemám.

VOLEJBAL | Michal Müller

Hraji volejbal v litovelském klubu. Je to jeho pochopitelně můj nejoblíbenější sport. Ze sportovců mám nejraději volejbalistu Lukáše Ticháčka, je to nahrávač, teď působí v Polsku. Největší úspěch bylo pro mě čtvrté místo na mistrovství republiky, ale ještě v žácích. Doma mám diplom.

BADMINTON | Pavel Mühlhauser

Trénuji na Sigmě, kategorií U16 a U17, takže fotbal. A také tenis. Fandím českým sportovcům, protože jsem brankář, tak Petr Čech. Kdybych měl vybrat někoho ze zahraničí, byl by to Roger Federer. Úspěch mám trenérský, protože jsme se minulý týden stali mistry republiky, a hráčský z dřívějšího v divizi na Znojemsku, kde se nám podařilo zachránit.

GYMBALLY | Andrea Bulvasová

Jezdím ráda na kole. Pasivně sport nesleduji, to mě moc nebaví. Nejoblíbenějšího sportovce nemám, ale můj přítel miluje Jardu Jágra, takže asi toho. Na krnovském gymnáziu jsem dělala vrh koulí a tam jsem se tehdy umístila na čtvrtém nebo pátém místě.

ZUMBA | Jana Komárková

K mým nejoblíbenějším sportům patří právě zumba, které se aktivně pravidelně věnuju. Sleduju ráda fotbal a krasobruslení, k mým nejoblíbenějším sportovcům patří krasobruslař Jevgenij Pljuščenko. O nějakém větším sportovním úspěchu se v mém případě asi nedá mluvit. V rámci nabídky aktivit Academia sport centra předcvičuji zumbu.

LUKOSTŘELBA

Ondřej Wiecezorek

Nejbližší je mi skateboarding, ale táhlo mě to i k bojovým sportům. Můj oblíbený sportovec je rodák z mého města, z Lanškrouna, Roman Šebrle. Snažil jsem se chytat ve třetí florbalové lize, pár úspěchů jsme měli.

CYKLISTIKA

Josef Kaštil

(uprostřed)

Mám rád cyklistiku a plavání. Až do dopingové aféry jsem měl rád Lance Armstronga, teď je to spíše Tomáš Berdych. Největší sportovní úspěch jsem měl právě dnes.

Byl jsem první v běhu do 18. patra. Ale v minulosti jsem zvítězil i v Jesenickém maratonu a Olomouckém půlmaratonu.

Ve Sportovním dni se navíc konalo finále univerzitních lig v nohejbalu a v malé kopané a zároveň se dohrál floorbalový turnaj. Všem třem vítězům předával ceny rektor Jaroslav Miller. „Z tohoto pohledu byl letošní Sportovní den nadmíru úspěšný,“ podotkl Vaculík.

Sportujícím studentům položil Žurnál tři stejné otázky: **Jaký je váš nejmilejší sport? Kdo je váš oblíbený sportovec? a Jaký je váš největší sportovní úspěch?**

Text a foto:
VELENA MAZUCHOVÁ
PAVEL KONEČNÝ

Reprezentujte Univerzitu Palackého na akademických hrách

Sportovně nadaní studenti Univerzity Palackého se mohou až do konce května hlásit k reprezentaci své školy na Českých akademických hrách. Vysokoškolské sportovní klání letos v termínu 22. až 27. června pořádá Technická univerzita v Liberci.

Olomouckou reprezentaci stejně jako v minulých letech koordinuje Vítězslav Pukner z katedry sportu fakulty tělesné kultury.

„Přihlášky mohou být podány pouze přes garanty jednotlivých sportovních disciplín, kteří jsou uvedeni v přehledu na stránkách fakulty. Tam také

budou zveřejněny podrobnější informace o harmonogramu přepravy nebo úhradách nákladů každého účastníka,“ zdůraznil Pukner.

Na hrách pod Ještědem studenti českých vysokých škol změří síly ve třech desítkách sportovních disciplín, mezi nimiž nechybí aerobik, atletika,

judo nebo třeba stolní tenis či kolektivní sporty jako fotbal, házená nebo beach volejbal.

Univerzita Palackého v minulých letech měla vždy silné zastoupení v plaveckých disciplínách, z loňských her v Praze přivezli plavci a plavkyně s ploutvemi třináct zlatých medailí,

šest stříbrných a jeden bronz. Celkově vlani olomoučtí reprezentanti vybojovali pětadvacet medailí a sedmé místo v pořadí škol.

Hlásit se k hájení barev olomoucké univerzity mohou reprezentanti do 30. května.

(vim)

Stane se

■ 19.–23. května (9:45)
Modalita a struktura: Claude Lévi-Strauss na rozhraní umění a vědy. Týdenní workshop povede Andrew Lass (Mount Holyoke College, MA, USA). Výuka se uskuteční v angličtině, dotazy a diskuze v češtině. Zasedací místnost děkanátu FF UP.

■ 19.–20. května (8:00)
PhD existence: česko-slovenská psychologická konference (nejen) pro doktorandy a o doktorandech. Hlavním tématem mezinárodní konference budou Mašinky v psychologii. UC UP, Auditorium maximum.

■ 20.–21. května (9:00)
II. konference Partnerské sítě. Garanti Katedry psychologie FF UP ve spolupráci s partnery projektu představí výzkumné projekty a jejich výsledky. UC UP, přednáškový sál 117.

středa 21. května (16:00)
Přednáškový večer spolku lékařů v Olomouci. Hlavním tématem vzdělávací akce bude karcinom prsu. Teoretické ústavy LF UP, Hněvotínská 3.

■ pátek 23. května (9:30)
Vzdělávací seminář **Změny v dědickém právu po přijetí NOZ a dílčí témata** povede dr. Václav Bednář. Zájemce seznámí s úpravou dědického práva v novém občanském zákoníku. PF UP, budova A, sál Rotunda.

■ pátek 23. května (18:00)
Noc kostelů 2014 nabídne komentované prohlídky kaple Božího Těla. Program doplní animační program pro děti v atriu Uměleckého centra UP. Kaple Božího Těla.

■ pondělí 26. května (11:30)
Habilitační přednáška Daniela Jandačky **Optimální zátěž pro dosažení maximálního výstupního výkonu člověka.** Zasedací místnost děkanátu FTK UP, tř. Míru, NA 309.

■ pondělí 26. května (13:00)
Habilitační přednáška Donalda N. Robersona **Educational Models for Understanding Aging and Retirement.** Zasedací místnost děkanátu FTK UP, tř. Míru, NA 309.

■ středa 28. května (16:00)
Vzdělávací akce **Snížování nerovností ve zdraví a ve zdravotnické péči v 21. století.** Teoretické ústavy LF UP, Hněvotínská 3.

■ 29. května – 1. června (10:00)
8. mezinárodní konference kvantitativní lingvistiky **QUALICO 2014** – Quantitative Linguistic Conference 2014. Program zahájí prof. Reinhard Köhler (University of Trier) čestnou přednáškou. UC UP, Auditorium maximum.

■ sobota 31. května (19:00)
Koncert indické hudby **Sufi večer s Ananditou Basu.** Rodačka z Indie, mistryně kawali s bubeníky se v Olomouci zastaví na prvním českém koncertu svého evropského turné. Vstupné 200 Kč. UC UP, kaple Božího Těla. (lsk)

Nejlepší

Šest nových jmen. Poháry, které minulý týden zvedli nad hlavu absolutní vítězové studentské vědecké soutěže *O cenu děkana přírodovědecké fakulty*, budou mít šest nových jmen. Mezi své úspěšné kolegy se letos zařadili (zleva) Jakub Navařík, Petra Skácelová, Hana Adámková – vítězka posterové sekce bez putovní trofeje, Kristýna Lungová, Kamila Fačevicová, Iva Macháčková a Šárka Trllová. (mav)

Foto: VELENA MAZOCHOVÁ

Přírodovědný „Stanley Cup“ si připisuje další iniciály absolutních vítězů

Přes sedmdesát posluchačů bakalářského, magisterského a doktorandského studia přihlásilo své práce do studentské vědecké soutěže O cenu děkana přírodovědecké fakulty.

Ze svých iniciál na putovních trofejích a mimořádného stipendia ve výši sedm tisíc korun se mohli těšit Petra Skácelová, Kamila Fačevicová, Jakub Navařík, Kristýna Lungová, Iva Macháčková a Šárka Trllová. Hodnotící komise jim přisoudila první místa v oborech Chemie, Fyzika, Matematika a informatika, Vědy o Zemi, Biologie a ekologie a Didaktika přírodovědných oborů. Jako autorka nejlepšího posteru byla oceněna Hana Adámková.

Povzbuzení i překvapení

„Je to velké povzbuzení, že nejde jen o můj subjektivní pocit dobré práce. Člověk na ní pracoval dlouho a snažil se ji zpracovat co nejlépe,“ uvedla

absolutní vítězka oboru Vědy o Zemi Kristýna Lungová, jejíž úspěšná práce se věnovala roli vody v severozápadním regionu ostrova Haiti. „Vycházela jsem z vlastního z tříměsíčního výzkumu a zabývala jsem se otázkou, jaký může mít přístup k vodě vliv na zdraví, zemědělství, drobné podnikání i denní režim tamních obyvatel,“ objasnila Lungová.

Autorovi nejvýše hodnocené práce v oboru Fyzika Jakubovi Navaříkovi udělalo ocenění nečekanou radost. „Obvykle se spíše motivují mladší studenti, takže vítězství je pro mne jako pro doktoranda příjemné překvapení,“ uvedl Navařík, jehož práce byla zaměřena na vývoj systému, který detekuje a měří radioaktivní záření.

Úspěšní byli všichni...

Vyhlášení výsledků vyneslo mimořádná stipendia, věcné ceny a diplomy

celkem čtrnácti autorům nejlepších prací v jednotlivých oborech, kteří se umístili na prvních třech místech v bakalářské, magisterské a doktorandské sekci. Vybrané práce byly odměněny rovněž finančními a věcnými cenami partnerů soutěže, výzkumných center a kateder.

Podle hlavní koordinátory soutěže Tatjany Nevěčné z katedry fyzikální chemie uspěli všichni už tím, že se soutěže zúčastnili a zkusili si vystoupení před hodnotící komisí. „Kromě samotné práce se hodnotí také její prezentace a odpovědi na otázky poroty,“ přiblížila hodnotící kritéria Nevěčná.

...a mohlo jich být víc

Letošní účast i úroveň soutěžních prací je podle organizátorů srovnatelná s předchozími roky. „Celkový počet je slušný, ale vzhledem k tomu, že se

pasujeme do role výzkumné fakulty, očekával bych, že zapojení bude větší. Je to hlavně na katedrách, jak studenti motivují k tomu, aby se nestyděli své výsledky prezentovat,“ poznamenal proděkan Roman Kubínek, který spolu s vedoucími odborných komisí ocenění předával.

Využit příležitosti k prověření svých schopností by mohlo více studentů, zejména absolventských ročníků, i podle Nevěčné. „I když je to výběrová soutěž, měl by si podle mého názoru každý druhý zkusit, co taková prezentace a obhajoba obnáší,“ zdůraznila Nevěčná.

Soutěž O cenu děkana proběhla na olomoucké přírodovědě už pojeedenácté. Její tradici každým rokem potvrzuje snaha vedení fakulty motivovat studenty k účasti na výzkumné činnosti a dalšímu působení ve vědě a poznávání napříč celým oborovým spektrem. (mav)

UNIVERSITAS PALASCAKIANA

Mediální obraz univerzity v odrazu zpětného zrcátka tiskového mluvčího Radka Palaščka

Majáles ve znamení komiksu obsadil skoro celé město. Od parků přes centrum včetně klubů a hospod až po Korunní pevnůstku, kde proběhla hlavní část programu. A celý den návštěvníky doprovázel komiks a superhrdinové jakožto ústřední téma studentského svátku jara. **(Deník, Český rozhlas, ČT1, MF Dnes, Novinky, Parlamentní listy, Právo | 2.–10. 5.) Superhrdinové, superpočasí, superprogram, superúčast, supermajáles.** ■ Snímek Řeky Otakara Štěrby získal na AFO 2014 Cenu časopisu Vesmír za nejlepší český dokument v oblasti přírodních věd. Volbu a „zápletku“ vítězného snímku, věnovaného prvnímu profesorovi ekologie v ČR, komentoval šéfredaktor časopisu Stanislav Vaněk: „Denně se setkáváme s tím, že o důležitých věcech rozhodují lidé, kteří o nich mají jen nepatrné znalosti.“ **(MF Dnes | 3. 5.) Amen.** ■ Absolvent olomoucké lékařské fakulty se stal ministrem zdravotnictví. První kroky Svatopluka Němečka směřují ke zvýšení počtu urgentních příjmů v nemocnicích, zvyšování platů lékařů a sester, řešení přesčasů lékařů, hodnocení kvality zdravotnických zařízení nebo snadnější dostupnosti léčebného konopí. To vše bude vyžadovat napumpování větších finančních prostředků do podfinancovaného sektoru. **(Deník | 10. 5.) Obří černé díry se zvětšují pohlcováním blízkých menších černých děr a hvězd.** ■ „Ničím zvláštním jsme Evropě a k rozvíjení jejích hodnot nepříspěli a velmi brzy jsme se vůči Bruselu dokonce i nahlas a přímo

z nejvyšších míst začali vymezovat jako k novému Kremlu. Ani se nedá říci, zda tomu tak je z přehnaného a realitou nepotvrzeného sebevědomí, nebo naopak z jeho bolestného nedostatku,“ zamýšlel se emeritní rektor UP Josef Jařab nad deseti lety Česka v EU. **(MF Dnes | 3. 5.) B je správně. Ale stín pomazánkového „másla“ a tuzemského „rumu“ snad jednou překročíme.** ■ S významnými hosty, kteří letos navštívili či ještě navštíví univerzitu a Olomouc, se doslova roztrhl pytel. Na AFO dorazil fyzik Lawrence M. Krauss, vědecká špička a hvězda amerického veřejného života. Budoucím žurnalistům přednášel jeden z nejvlivnějších vědců v oblasti teorie a výzkumu mediální komunikace Denis McQuail. Na politologické konferenci besedoval Benjamin Barber, někdejší poradce bývalého amerického prezidenta Billa Clintona. A v červnu dorazí filozof a lingvista Noam Chomsky. **(Aktuálně, ČT1, ČT24, České noviny, Deník, Mediář, iHned, Novinky, MF Dnes, Vysoké školy | 3.–14. 5.) ■ Když novinové titulky hlásí, že „Chomsky přijede do Olomouce a po cestě se zastaví také v Praze“, začíná se mi tu líbit.** ■ Také olomoucký kardiolog Miloš Táborský potvrzuje, že srdeční infarkt se už dávno netýká jen starších lidí. Není výjimkou, že postihuje i dvacetileté. Mezi viníky infarktu lze nalézt vysokou hladinu LDL cholesterolu, infekce, problémy s ledvinami, život ve městě, nebo dokonce špatně vyčištěné zuby. **(OnaDnes | 3. 5.) Marně jsem mezi rizikovými faktory hledal uzávěrku Žurnálu UP, i když tam určitě patří. Na druhou stranu, pokud právě čtete tento text, ve zdraví jsme přežili i vydání s číslem 13...**

